

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseinho, Ph.D., ve věci

žalobce: **Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**, IČO: 670 10 041
sídlem Cejl 866/50a, Brno
zastoupen advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.
sídlem Štěpánská 640/45, Praha

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Kounicova 67, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2017, čj. MMB/0496661/2016/Navr, sp. zn. OŽP/MMB/04966619/2016,

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 9. 1. 2017, čj. MMB/0496661/2016/Navr, sp. zn. OŽP/MMB/04966619/2016, **se ruší** a věc se **vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13 200 Kč, a to k rukám jeho advokátky JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D, do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá žalobou zrušení rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Odboru životního prostředí Úřadu městské části Brna, Brno-jih

(dále jen „orgán ochrany přírody“), ze dne 27. 10. 2016, čj. MCBJIH/10842/2016/Rus, kterým bylo Správě železniční dopravní cesty, státní organizace (IČO: 709 94 234), ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v rozhodném znění (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), uloženo za vzniklou ekologickou újmu provést náhradní výsadbu v počtu 430 kusů stromů na blíže specifikovaných pozemcích ve vlastnictví statutárního města Brna.

2. Toto rozhodnutí navazovalo na několik předchozích zrušujících rozsudků Krajského soudu v Brně (rozsudek ze dne 18. 2. 2009, čj. 31 Ca 221/2007-44; rozsudek ze dne 28. 6. 2012, čj. 31 A 5/2010-88; a rozsudek ze dne 26. 5. 2016, čj. 29 A 22/2014-70).

I. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. V žalobě ze dne 13. 3. 2017 žalobce zrekapituloval průběh řízení a označil klíčové sporné právní otázky. Hlavní spor se vede o určení přiměřenosti náhradní výsadby za způsobenou ekologickou újmu, za další spornou právní otázku označil to, zda zohlednit vysazení dřevin a travin, ke kterému došlo bez vydání správního rozhodnutí. Rozhodnutí orgánu ochrany přírody i napadené rozhodnutí žalovaného označil za nezákonné a nepřezkoumatelné.
4. Orgán ochrany přírody v řízení před povolením kácení dřevin neprovedl zákonné posouzení funkčního a estetického významu kácených dřevin a spolehl se jen na obsah dendrologického posudku. Přesto žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že toto posouzení bylo provedeno, což nemá oporu ve spise. Žalobce v průběhu řízení několikrát navrhoval, aby bylo vysazeno 3 – 5x více dřevin, než bylo kácených, což odpovídá jeho dlouholetým zkušenostem, k čemuž přiložil k žalobě i rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku. Uložená výsadba odpovídá počtu většímu pouze 1,76x, což nelze považovat za přiměřené i s ohledem na to, že hodnota těchto dřevin je maximálně 4,9 milionů Kč a neodpovídá tudíž hodnotě vykácených dřevin.
5. Orgán ochrany přírody místo funkčního a estetického vyhodnocení každé jednotlivé kácené dřeviny rozdělil tyto dřeviny na dvě skupiny dle obvodu kmene. Nezohlednil původnost dřevin a jejich stáří, dále nebylo zřejmé, z čeho vycházel u tvrzení, že je obvyklé za 1 kus průměrné dřeviny vysadit 1 – 2 kusy nové. Dále zpochybnil využití metodiky založené na ceně/hodnotě pozemku a ekonomickou metodu, kterou ve svém rozhodnutí orgán ochrany přírody údajně zohlednil. Ani jedna z použitých metodik není z objektivního a logického hlediska funkční.
6. Vypočtená náhrada je nepřiměřeně nízká a výpočet není řádně odůvodněný a přesvědčivý (zvláště s ohledem na to, že se třikrát změnil, takže porušuje účel ustanovení § 8 odst. 1 a § 9 zákona o ochraně přírody a krajiny ve vztahu k § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a odst. 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“).
7. V řízení bylo rovněž omezováno právo žalobce podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny na efektivní účast při rozhodování správních orgánů. K tomu žalobce uvedl své argumenty rozporující zohlednění výsadby dřevin a travin mimo správní řízení.
8. Rovněž odmítl, že by nespecifikoval, v rámci kterých rozhodnutí byla uložena náhradní výsadba ve výši 25x více kusů nebo ve výši 3,67x více kusů. Z rozhodovací činnosti orgánu ochrany přírody vyplývá, že čím vyšší je počet kácených dřevin, tím je nižší násobek nových dřevin.

9. Žalovaný nepřezkoumatelně uvádí, že došlo k uložení náhradní výsadby ve výši 430 ks nových místně původních dřevin, přičemž v tomto počtu je obsaženo 45 ks místně nepůvodních dřevin. Dále upozorňuje na skutečnost, že ve výsadbě provedené bez správního rozhodnutí bylo obsaženo i 50 kusů okrasných travin, které nepředstavují odpovídající vysokou ekologickou hodnotu.
10. Vzhledem k výše uvedenému navrhl žalobce, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

II. Vyjádření žalovaného

11. V podání ze dne 12. 5. 2017 žalovaný uvedl, že reálně nelze provést vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin, které jsou již několik let pokáceny. Orgán ochrany přírody proto tyto významy analyzuje na základě informací plynoucích z dendrologického posudku. Poukázal rovněž na nepřípustnost čisté analogie s jinými správními řízeními, v rámci kterých byla uložena vyšší náhradní výsadba. Posuzované řízení má několik specifík – povolení se týkalo vysokého počtu dřevin rostoucích mimo les, nicméně dle obvodu kmenů by se dle dnešní právní úpravy rozhodovalo o kácení cca poloviny z nich; dále došlo k situaci vyčerpání plochy určené pro provedení náhradních výsadeb; kácené dřevin nebyly původní a většina byla nízkého až středního biologického významu.
12. Náhradní výsadba uložená orgánem ochrany přírody se blíží výsledkům dle jednotlivých metod a prokazatelně není výsledkem zvůle či zcela volného uvážení, či domluvy se Správou železniční dopravní cesty. Z rozhodnutí orgánu ochrany přírody ze dne 31. 10. 2013 vyplývá, že ukládaná náhradní výsadba byla řádně a odborně promyšlena. V posledním rozhodnutí došlo pouze o snížení o již provedenou výsadbu v souladu s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 26. 5. 2016, čj. 29 A 22/2014-70.
13. V rozhodnutí úřadu městské části ze dne 31. 10. 2013 je důsledně odůvodněno využití nepůvodních druhů dřevin v rámci uložení náhradní výsadby.
14. Mnohé argumenty žalobce v řízení byly reflektovány a byly oprávněné. Při pohledu na současný stav řízení má však žalovaný dojem, že se již jedná pouze o záměrné protahování řízení a nikoliv o hájení zájmů na ochraně přírody.
15. Ve vztahu k zohlednění provedené výsadby uvedl, že by nadále měly být respektovány závěry uvedené v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 5. 2016, čj. 29 A 22/2014-70. Nad to uvedl, že nebyla-li by dříve provedena náhradní výsadba mimo správní řízení, vzniklá ekologická újma by pravděpodobně stále nebyla ani z části kompenzována.
16. Vzhledem k výše uvedenému navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

III. Replika žalobce

17. Ve svém podání ze dne 26. 7. 2017 žalobce setrval na svých argumentech. Odmítl tvrzení o tom, že by dle současné právní úpravy bylo rozhodováno o kácení pouze poloviny dřevin, jelikož se jednalo o tvrzení irelevantní. Za irelevantní označil i tvrzení ohledně neexistence volných a vhodných pozemků pro náhradní výsadbu, jelikož se tato situace vždy zdárně řešila sázením v jiných městských částech.
18. Vzhledem k tomu, že žalobce řádně nevyhodnotil funkční a estetický význam dřevin, měl v souladu s principem předběžné opatrnosti a procesní ekonomie a v souladu s návrhem jediného aktivního účastníka řízení uložit náhradní výsadbu jen místně původních dřevin

v počtu alespoň 3x vyšším, než bylo kácených dřevin. Opět upozornil na započtení travin do kompenzace ekologické újmy.

IV. Posouzení věci soudem

19. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí úřadu městské části včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že žaloba **je důvodná**.
20. Soud na tomto místě nebude obsáhle rekapitulovat procesní vývoj, který má svůj počátek v roce 2007, jelikož pro řádné posouzení věci je podstatná pouze poslední „fáze“ tohoto vývoje, kterou lze ohraničit právní mocí zrušujícího rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 5. 2016, čj. 29 A 22/2014-70, kde žalobcem byla Správa železniční a dopravní cesty, žalovaný byl totožný a současný žalobce byl osobou zúčastněnou na řízení. Věc byla vrácena k dalšímu projednání žalovanému. Předchozí procesní vývoj je účastníkům řízení znám a zároveň je mezi stranami nesporný (což vyplývá z obsahu jejich podání). Nad to je rekapitulace procesního vývoje podrobně vylicena v odůvodnění citovaného rozsudku (body 18 až 36), na které si soud dovoluje pro stručnost odkázat.
21. Ve výše uvedeném rozsudku soud správní orgány zavázal prostřednictvím vyjádřeného právního názoru k tomu, aby při zvažování přiměřenosti kompenzace přihlédly k již reálně provedené výsadbě (která byla realizována bez správního rozhodnutí). Doslova v bodě 43 rozsudku uvedl, že *bylo na správních orgánech, aby vyhodnotily, do jaké míry provedená výsadba ekologickou újmu kompenzovala. Soud si je vědom, že tuto již provedenou výsadbu nelze znovu uložit správním rozhodnutím, je nutno ji však vyhodnotit v úvahách o další přiměřené náhradní výsadbě*.
22. Podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny platí, že *orgán ochrany přírody může ve svém rozhodnutí o povolení kácení dřevin uložit žadateli přiměřenou náhradní výsadbu ke kompenzaci ekologické újmy vzniklé pokácením dřevin. Současně může uložit následnou péči o dřeviny po nezbytně nutnou dobu, nejvýše však na dobu pěti let*.
23. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 5. 2015, čj. 7 As 280/2014-72, *rozhodnutí o uložení přiměřené náhradní výsadby a následné péče o dřeviny je vydáváno v rámci volného uvážení, což plyne to zejména z použití výrazu „může“ v dispozici právní normy. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2009, čj. 5 A 139/2002-460, vyplývá závěr, že úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem*.
24. Vzhledem k uvedeným závěrům judikatury není většina námitek žalobce důvodná, jelikož rozporují věcnou stránku realizovaného správního uvážení, přičemž správní soud je příslušný přezkoumat toto uvážení pouze co do jeho mezí, nikoliv v rovině věcné (srov. z poslední doby například rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2019, čj. 6 A 245/2014-45).
25. Z rozhodnutí správních orgánů zcela jednoznačně vyplývá, že posouzení funkčního a estetického významu kácených dřevin již není možné provést na konkrétních dřevinách,

jelikož již neexistují. Za dané situace proto správní orgány nemají jinou možnost, než realizovat svou správní úvahu na základě podkladů, které jsou dostupné. Jedině tímto postupem lze naplnit účel zákona o ochraně přírody a krajiny za dodržení zásad činnosti veřejné správy.

26. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sice uvádí, že posouzení estetické a funkční hodnoty pokácených dřevin bylo provedeno (strana 5 napadeného rozhodnutí), nicméně z celkového kontextu je zřejmé, že se tímto konstatováním nesnaží popřít skutečnost, že k tomuto posouzení nedošlo před samotným pokácením dřevin. Hned následující věta osvětluje, že dřeviny byly posouzeny v rámci dendrologického průzkumu realizovaného před vykácením dřevin – jednalo se proto o jediný relevantní podklad. Žalobcem rozporovaná věta tudíž nemůže být vnímána zcela izolovaně od ostatního textu. V kontextu zbytku napadeného rozhodnutí není způsobila založit vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí. Žalobce dále požadoval, aby absence posouzení estetické a funkční hodnoty byla kompenzována tím, že bude akceptován jeho návrh na výsadbu 3 – 5 kusů za každou vykácenou dřevinu. Vzhledem k tomu, že zákon nestanoví žádné bližší závazné parametry „přiměřenosti“ kompenzace, nejedná se o návrh, který by byl pro orgán ochrany přírody závazný. Jinými slovy správní úvaha je v tomto směru natolik volná, že samotné odůvodnění nevyhovění konkrétnímu návrhu žalobce nelze vnímat jako vykročení z jejich mezí.
27. Úřad městské části dostatečně zřetelně vysvětlil na jakém základě (3 různé metody) postavil své rozhodnutí, přičemž v některých ohledech argumentoval odkazem na vlastní zkušenosti, v některých případech i podepřené názorem, či konzultací s příslušným odborníkem. Ačkoliv žalobce tyto aspekty správní úvahy napadá většinou žalobních námitek, soud je nepovažuje za důvodné, jelikož dochází k závěru, že provedené správní uvážení respektuje účel ochrany přírody a krajiny a nebylo realizováno svévolně, libovolně či zlovolně. Naopak je zřejmé, že orgán ochrany přírody k výpočtu náhradní výsadby přistoupil s náležitou péčí a pokusil se o její určení transparentním a fundovaným způsobem. Sama skutečnost, že se tento výpočet v průběhu několikaletého procesního vývoje několikrát změnil, nemá vliv na jeho přesvědčivost, jelikož tyto změny v posuzovaném případě nenesou znaky libovůle či nahodilosti. Jak bude uvedeno následně, pochybil však, pokud při svých úvahách do výsadby bez dalšího započítal 50 kusů „okrasných travin“.
28. Žalobce má pravdu, když uvádí, že v žalobě uvedl konkrétnější specifikaci rozhodnutí, kterými poukazoval na praxi orgánu ochrany přírody, nicméně z jejich existence nelze dovozovat, že by podobné výpočty měly být analogicky aplikovány i v aktuálně posuzované věci. Nelze odhlédnout od toho, že každé posouzení přiměřenosti náhradní výsadby bude záviset na množství zcela individuálních a nezobecnitelných okolností. O jinou (a obtížně představitelnou) situaci by se jednalo v případě, kdy by správní orgány založily svou činností určitou praxi ve ztotožnitelných případech. Aniž by soud zkoumal konkrétní skutkové okolnosti, za kterých byla jednotlivá rozhodnutí orgánu ochrany přírody vydána, je z obsahu odvolání ze dne 15. 11. 2016 zřejmé, že v jenom případě šlo o vykácení 1 kusu dřevin a ve druhém případě o vykácení 3 kusů dřevin (v aktuální věci bylo vykáceno 476 kusů dřevin). Soud na základě obdobného odůvodnění neprováděl zvlášť dokazování rozhodnutím Magistrátu města Frýdku-Místku.
29. Argumentaci žalobce ohledně omezování jeho práv vyplývajících z ustanovení § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny soud rovněž nepovažuje za důvodnou. V rozsudku ze dne

26. 5. 2016, čj. 29 A 22/2014-70, bylo dostatečně vysvětleno, proč je třeba fakticky realizovanou výsadbu *vzít v potaz* při zvažování přiměřenosti kompenzace za způsobenou ekologickou újmu. Nicméně v konkrétním případě bude zvažování míry „započitatelnosti“ realizované kompenzace vždy činěno s přihlédnutím ke všem individuálním okolnostem případu. Tyto okolnosti by teoreticky mohly vést správní orgány k závěru, že realizovaný postup byl veden úmyslem obcházet zákon, což by s sebou mohlo nést příslušné důsledky vyplývající z institutu zneužití práva. V posuzované věci tomu tak ovšem nebylo.

30. Důvodnou však shledal soud námitku, která se týká započtení výsadby 50 kusů „okrasných travin“. Způsob výpočtu, který aplikoval orgán ochrany přírody, totiž naznačuje tomu, že pouze mechanicky odečetl počet kusů, které byly vysazeny v roce 2009 a 2010 (408 kusů) od počtů kusů, které navrhoval vysadit ve svém předešlém rozhodnutí (838 kusů dřevin) – pro úplnost soud připomíná, že toto předchozí rozhodnutí, které bylo soudem zrušeno, vycházelo z názoru, že k výsadbě realizované bez správního rozhodnutí není možné přihlížet.
31. Žalobce správně poukázal na skutečnost vyplývající ze spisu, že v dříve realizované výsadbě 408 kusů „dřevin“ bylo obsaženo rovněž 50 kusů okrasných travin, což správní orgány žádným způsobem nezohlednily. Přestože i u této námítky bral soud zřetel na závěry, které přiznávají správnímu uvážení v těchto otázkách vysokou volnost, tak dospěl k závěru, že dřevina a okrasná travina jsou kvalitativně zásadně odlišné typy rostlin a provedené započtení realizované výsadby má velmi zjednodušující charakter. Závěr o odlišnosti obou typů rostlin podporuje i zákon o ochraně přírody a krajiny, který obsahuje v ustanovení § 3 písm. g) definici pojmu dřeviny rostoucí mimo les, pro kterou zavádí legislativní zkratku „dřevina“ [v aktuálním znění právního předpisu se jedná o § 3 písm. i)]. Za dřevinu citované ustanovení označuje „*strom či keř*“.
32. Způsob, jakým orgán ochrany přírody realizovanou výsadbu zohlední, a jeho případná přímocnost, by sám o sobě nemusel být vadný, nicméně okolnosti tohoto případu nasvědčují tomu, že správní orgány otázku okrasných travin zcela pominuly a nebyly si ho při svém rozhodování vůbec vědomy. K tomu soud vedou následující skutečnosti. Předně specifikace uložené výsadby v původním rozhodnutí orgánu ochrany přírody ze dne 31. 10. 2013 (jednalo se o 838 kusů dřevin) obsahuje pouze výčet stromů, nikoliv travin. I přesto správní orgány ve svých rozhodnutích uvádí, že *správní orgán odečetl od vypočteného celkového množství 838 kusů dřevin určených jako kompenzace ekologické újmy 408 kusů dřevin, které již byly vysazeny* (strana 6 rozhodnutí orgánu ochrany přírody). *Správní orgán postupoval jediným možným způsobem, tedy že zohlednil provedenou výsadbu ve svém rozhodnutí tak, že množství již vysázených stromů bylo odečteno od množství kusů stromů určených a uložených v předchozím rozhodnutí k výsadbě* (strana 4 napadeného rozhodnutí).
33. Soud tedy dospěl k jednoznačnému závěru, že správní orgány aplikaci správní úvahy založily na nesprávném předpokladu a dopustily se pochybení, které nelze akceptovat ani s ohledem na volnost správní úvahy. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že význam realizované výsadby nebyl v kontextu ukládané kompenzace zohledněn správně a napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonné.
34. Pro úplnost soud upozorňuje, že se mu v textu napadeného rozhodnutí nepodařilo dohledat, na kterém místě se měl žalovaný dopustit nepřesnosti ohledně místně

původních/nepůvodních dřevin, nicméně i ze samotného žalobního bodu vyplývá, že orgán ochrany přírody tuto informaci měl ve svém odůvodnění uvedenou správně. Vzhledem k tomu, že správní řízení tvoří jeden celek, nebyl tento žalobní bod důvodný.

V. Závěr a náklady řízení

35. Při přezkumu napadených rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud shledal podanou žalobu jako důvodnou. Proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
36. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
37. Žalobce měl v řízení o žalobě plný úspěch, proto má právo a náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna advokátky žalobce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 soudního řádu správního a podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě advokátce žalobce náleží odměna za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (příprava a převzetí zastoupení, žaloba, replika), a to ve výši určené dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, tedy $3 \times 3 \times 100$ Kč. Náhrada hotových výdajů je podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu určena paušální částkou za jeden úkon právní služby, tedy 3×300 Kč. Celkem odměna a náhrada hotových výdajů činí 10 200 Kč. Jelikož advokátka žalobce nedoložila, že by byla plátekyní daně z přidané hodnoty, nezvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 soudního řádu správního. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč. Celkem mu tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů ve výši 13 200 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. dubna 2019

JUDr. Zuzana Bystrická, v.r.
předsedkyně senátu